

къмъ своя избавителъ и го попиталъ, каква награда иска за сторената добрина.

— Каквото обичашъ, това ми подари, но знай, че каквото и да дадешъ, стократно ще го получишъ назадъ отпослѣ.

Дълго врѣме арабинътъ мислилъ съ що да подари пустинника, но нищо не наумилъ, защото освѣнъ прѣчката, друго нищо не останало у него. Най-послѣ казалъ засрамено: „Милостиви пустинниче, въ тая минута у себе си нѣмамъ друго, освѣнъ тая прѣчка, затова сега не ще мога да те даря, а ще сторя това други пѣтъ.

— Азъ ще бѣда доволенъ, ако ми дадешъ и тази гола прѣчка, казалъ тихо пустинникътъ.

— Тогава вземи я, казалъ арабинътъ и му я подалъ учтиво.

Слѣдъ това Абдулъ-Керимъ продължилъ пѣтя си, а пустинникътъ останалъ при изворчето и заболъ прѣчката въ земята край изворчето. Скоро арабинътъ стигналъ въ къщата на дъщеря си и се радвалъ на своитѣ игриви и весели внучета. Живѣлъ що живѣлъ при тѣхъ, най-послѣ дошло редъ да се върне у дома си. Зетъ му и дъщеря му приготвили всичко за пѣтъ и една сутрина го изпратили съ голѣми благословии у дома му.

Като повървѣлъ нѣколко дни, водата му се пакъ свършила и жаждата започнала да го измѣчва страшно. Той отново почналъ да се моли на Аллаха и пустиннитѣ духове за помощъ. Молилъ се той жално, по никой се не обаждалъ. Дошло му на умъ за изворчето и почналъ да го търси. Слѣдъ много лутане той намѣрилъ скалата, но вмѣсто изворче, отъ нея извираше цѣла рѣка. Прѣчката се прѣобърнала на дърво и птички завили гнѣзда на клонетѣ му.